

MINȚILE *DRILL LOCKDOWN* DIN EPOCA DE AUR A DESPOTISMULUI SANITAR

Preasfințitul IGNATIE
Episcopul Hușilor

Ne aflăm încă în recluziunea impusă de un agent patogen nometric. Efectele directe ale prezenței și manifestării acestui virus le simțim din plin. Probabil că peste ceva vreme, după anularea restricțiilor legale, totul va fi ca înainte. Ceea ce s-a schimbat însă fundamental este ceva legat de mintea noastră. Se pare că unii întrupează din plin acel *drill lockdown* din lumea anglofonă pe vreme de pandemie. Adică, toate căile de acces ale unei clădiri sunt închise, încât nimeni nu mai poate pătrunde din afară înăuntru și nici ieși dinăuntru afară. Transpunând pe plan uman, mintea *drill lockdown* este o minte care nu se mai sfătuiește cu nimeni, nu are nevoie să fie validată de nimic și de nimeni din exterior; se crede, în ignoranța ei, autosuficientă și își bagă nasul, prin păreri și recomandări, unde nu-i fierbe oala, ca să mă exprim mai pe românește. Cu alte cuvinte, este o minte inflexibilă.

Această impresie mi-au dat-o „recomandările privind activitatea de cult”, mai ales „precauțiunile speciale” ale Institutului Național de Sănătate Publică, care, probabil, vor intra în vigoare după 15 mai.

Nu cred că este foarte greșit dacă spun că prin aceste „recomandări” se ține isonul seculariștilor, care vor să reconfigureze tradiția liturgică a Bisericii, chiar dacă mulți dintre ei nu au nici un contact direct cu modul concret de trăire a credinței, fiind profund infectați de virusul „evlaviei profilactice” a cărei replicare virală se vede în „haterismul” lor neadormit și diabolic, lansat de pe pozițiile unei mentalități neomarxiste.

Până în prezent nu am întâlnit nici un apostol al progresismului ateu care să(-mi) mărturisească că are un ritm al împărtășirii cu Trupul și Sângele lui Hristos, iar acum, în vreme de pandemie, nu poate dormi de grija că este privat de accesul la această bucurie

spirituală, din cauza unei iminente și ineluctabile contaminări cu Covid-19.

De aceea, sfatul meu este următorul: dragi seculariști intoleranți și alergici la credință, dacă nu vă privește, în mod direct, maniera în care ne trăim viața spirituală și liturgică, adică nu sunteți parte integrantă a ei, nu duceți grija noastră, că ne descurcăm cât se poate de bine și fără mințile dumneavoastră luminate de neonul Iluminismului și al ateismului feroce de factură neocomunistă.

Pentru mințile *drill lockdown*, lingurița este *aprioric* virusoasă, deși nimeni nu a putut demonstra, obiectiv vorbind, cel puțin până acum, cu argumente științifice – oricum este la modă să ne închinăm zeiței „Știința” –, că acest obiect de cult este un pericol epidemiologic de neînving. Nu idolatrizăm lingurița, dar nici nu este nevoie să ni se spună care ar trebui, sau nu, să fie rolul ei în cultul Bisericii; sau că oricând poate fi extirpată din Liturghie, doar pentru că unora li se năzarește că ar fi agent patogen al virusului buclucaș. A ni se sugera introducerea lingurițelor de unică folosință și perfect asepticizate în modul de împărtășire al credincioșilor, îmi pare că este ca și cum i-aș recomanda stomatologului să îmi extragă măseaua cu un patent de scos cuie, care mai întâi a fost îmbălsămat în substanțe virucide.

Pentru mințile *drill lockdown*, Biserica trebuie să se zbată, să clameze și să apere dreptul fundamental statuat de Constituție cu privire la libertate religioasă a cetățenilor. Bisericii i se cere obsesiv să fie responsabilă, de parcă pe vremea stării de urgență ar fi fost cea care a sfidat toate regulile impuse, când, de fapt, știm cu toții cât de sânguincios a respectat toate recomandările, fără să epesteze în vreun fel.

Reticența autorităților în a deschide bisericile, după expirarea stării de urgență, îmi amintește de un text al lui Franz Kafka, care se potrivește de minune contextului nostru: „Nimeni altcineva în afară de tine nu avea voie să intre pe aici, căci această intrare era hotărâtă numai pentru tine. Mă duc acum să o închid”¹. Unii au devenit *portarii* bisericilor, impunând condiții în total contrast cu practica liturgică a credincioșilor.

Atunci când sunt impuse doar responsabilități și obligații fără respectarea drepturilor fundamentale ale demnității umane,

¹ *Metamorfoza. Integrala prozei antume*, traducere de Mircea Ivănescu, ediție îngrijită și postfață de Cristina Cioabă, Editura Humanitas, București, 2019, p. 185.

plonjăm cu grație în dictatură. Cam aceasta este ceea ce trăim în vremurile de acum. Instalarea unui despotism sanitar, care se traduce printr-o imixtiune hilară și ineptă în ceea ce privește practica liturgică a Bisericii. Este ca și cum eu, ca episcop, care nu dețin competențe științifice medicale, am pretenția ca epidemiologii, pe vreme de molimă, să țină cont de recomandările mele în materie de variabilitate genetică a virusului nanometric Covid-19.

Pentru mințile *drill lockdown*, laicitatea, ca expresie a neutralității statului față de religie, trebuie înțeleasă și ca expresie a unei „*societăți neutre religioase*”², ceea ce este un abuz. Adică, inițierea unui proces de neutralizare, din punct de vedere religios, a societății prin imixtiunea în viața internă a Bisericii. Mai concret, o imixtiune în viața spirituală și liturgică a credincioșilor. De aceea, consider că autoritățile statului, inclusiv seculariștii intoleranți, care tot vântură în spațiul public versetul biblic: *Dați cezarului cele ale cezarului, iar lui Dumnezeu cele ale lui Dumnezeu* (Marcu 12, 17), ne-ar face un imens bine dacă ne-ar da ceea ce este a lui Dumnezeu acum, în vreme de pandemie, adică deschiderea bisericilor, în condițiile de slujire specifice tradiției liturgice a Bisericii Ortodoxe. Asta pentru că și noi, slujitori și credincioși, am dat „*cezărului cele care sunt ale cezărului*”, adică solidaritate prin fapte concrete: donații de aparatură medicală, donații financiare (unii episcopi sau preoți și-au donat salariile lor pentru această cauză), donații de alimente pentru cei vulnerabili în fața acestui virus și spații de cazare pentru cei aflați în carantină. Toate acestea le-am făcut nu din dorința de a demonstra cât de utilă este Biserica, ci cât de sensibilă este la nevoile semenilor noștri.

Prin urmare, bisericile sunt ale credinței, nu ale statului, care să dispună de ele și să impună practici liturgice străine de spiritul ei.

Pentru mințile *drill lockdown*, vârful pandemiei este iminent, dar încă nu se lasă venit și trebuie corelat, în taină, cu viața spirituală a Bisericii. Fără a crede în teoriile conspirației, aproape toate pronosticurile legate de vârful pandemiei au fost profetizate (doar) în legătură cu viața spirituală a Bisericii. Este redundant să spun că toate profețiile s-au dovedit, cel puțin până în momentul de față, a

²Pierre Manent, *Musulmanii, obstacolul inedit. Situația Franței*, cu o prefață a autorului pentru ediția în limba română, traducere și note de Cristian Preda, Editura Adenium, Iași, 2016, p. 32.

fi false. Prima dintre ele (rostită oficial pe 8 martie 2020) ne-a spus, cu surle și trâmbițe, că vârful pandemiei va fi atins, nici mai devreme, nici mai târziu, fix de sărbătoarea Paștilor. Nu a fost să fie. Cu toate acestea, am sărbătorit Paștile în formă incompletă, adică fără credincioși. A doua profeție (rostită oficial pe 13 aprilie 2020) prevedea că țepușa pandemiei va străpunge devastator sănătatea României la câteva zile după sărbătoarea Paștilor (22-26 aprilie), adică în Săptămâna Luminată și de Paștile Blajinilor, când ortodocșii ies la cimitire ca să se roage și să cinstească memoria celor dragi, plecați în lumea veșniciei. Profeția nu s-a împlinit. Cu toate acestea, cei dragi ai noștri au fost privați de a li se cânta, cu o lumânare aprinsă, deasupra mormintelor „Hristos a înviat!”, pentru că „o persoană moartă nu dispare din comunitate, ci devine o parte a ei permanentă, deși invizibilă”³.

Pentru mințile *drill lockdown*, Biserica este formată doar din bătrâni, care, ni se tot predică obsesiv acest lucru, sunt mult mai vulnerabili în fața acestui virus. Așa se explică reticența autorităților de stat față de deschiderea bisericilor. De parcă trăirea credinței este apanajul exclusiv al bătrânilor; de parcă Dumnezeu a așezat frumusețea credinței doar în sufletele lor; de parcă, tinerețea este incompatibilă cu viața spirituală; de parcă tinerii nu mai au loc în biserică din cauza bătrânilor, care sunt prea mulți.

De fapt, în subsidiar, ni se transmite că în curând nu vom mai avea creștini, de vreme ce bisericile sunt ocupate integral și exclusiv numai de bătrâni.

Câtă manipulare și lipsă de respect, mai ales, față de bunicii noștri și implicit față de Biserică. Această polarizare, indusă subliminal, îmi miroase a comunism, al cărui ADN era lupta de clasă. În cazul de față, între bătrâni și tineri. Ambele segmente de vârstă trebuie puse în relație antagonică.

Orice curios, dacă intră într-o biserică citadină sau rurală, va constata cu suficientă lejeritate că sunt credincioși de toate vârstele, de la copii și tineri până la bătrâni. Așa că nu mai vindeți, rogu-vă, flori florarului, pentru că ne cunoaștem grădina Bisericii și știm ce categorii de vârstă avem. Inclusiv preponderența lor.

³Roger Scruton, *Cultura modernă pe înțelesul oamenilor inteligenți*, traducere din limba engleză și note de Dragoș Dodu, Editura Humanitas, București, 2017, p. 21.

În loc de epilog: „*Mircea Ciobanu*: Sire, cum se vede lumea, acum, de la Versoix? *Regele Mihai*: Multă intoleranță și credință peste tot șubredă. Moralitatea este și ea în declin. Oamenii parcă nu mai vor să lupte pentru adevăr, ceilalți sunt lasă-mă să te las, și când este unul care iese puțin din comun și începe să spună că este nevoie de adevăr, că nu este bine, că libertatea este rău înțelegă, îl numesc în fel și chip și-i dau la cap. Pe scurt, se întâmplă ceva rău. Nici sfârșit complet, nici început, ceva între. Iar civilizația noastră nu prea știe încotro merge”.